

World Goodwill

Nyhedsbrev nr. 1, 2008

Fremtidsbyer

Vi lever i byernes tidsalder. Man kan nemt se pessimistisk på de moderne byer med deres overbelastede trafikinfrastrukturer, deres ghettoer, slum og blikskurbyer og deres arkitektoniske og planlægningsmæssige særheder. Byens ydre form udgør en gigantisk maskine, som i en uendelighed transformerer råmateriale til alle de produkter, menneskelig opfindsomhed kan komme på. Og alligevel, kunne vi visualisere opfindsomheden indefra, ville vi måske kunne se byer som kæmpe brændende hjul af kreativitet, som magnetiserer videnskaben, kunsten og religionen. Vi ville måske kunne se dem som pulserende motorer for forandring, som slynger nye indsigter ind i den menneskelige bevidsthed. Og i denne tid med megen international rejsen og flytten omkring findes så afgjort brændpunkter, hvor kulturer mødes, blandes og syntetiserer nye levevis. Alice Bailey mener, vi kan betragte byer som indgangsporte for spirituelle energier og ser nogle byer som havende en speciel betydning for menneskeheden lige nu – New York, London, Geneve, Darjeeling og Tokyo. Hun anser faktisk disse byer for bevidsthedscentre på planeten og foreslår de energistråler (betingende egenskaber), som aktiverer hvert center i dets lavere og højere aspekter.¹ Refleksion over disse ideer kan oplyse meget om den generelle retning menneskehedens udvikling styrer hen imod for tiden, især, hvis

dette sammenholdes med nationernes stråleenergi, et emne, der er behandlet ved World Goodwill's 2007 seminar, *At påkalde nationernes sjæl*.²

Der er flere områder, hvor byer kan og må forbedres: under social retfærdighed er der problemet med de fattige slumkvarterer, under bæredygtighed den påvirkning byer har på det omgivende miljø, og under rette relationer byboerne imellem det kæmpestore problem med hvordan (og af hvem) urbant design og urban planlægning styres til gavn for alle, der bor og arbejder i byen. De følgende artikler handler om grupper og enkeltpersoner, der søger at tackle problemerne – nogle med fokus på de øjeblikkelige behov, andre på længere sigt. Alle disse initiativer behøver støtte fra goodwill-mennesker, hvis fremtiden skal kunne leve op til sit potentiale for at give næring til rette menneskelige relationer mellem byboere og planet.

Og til sidst lige en kort opfølgning på sidste nyhedsbrevs *Vogtere af livets opretholdelse*: For at få mere at vide om landmændenes arbejde og betydningen heraf, se: "World Food Stocks Dwindling Rapidly, UN warns" (verdens fødevarerlagre forsvinder hurtigt, advarer FN), www.stwr.net/content/view/2533/1 på websiden "Share the World's Resources".

¹ The Destiny of the Nations, Lucis Publishing Companies, 1949

² For yderligere materiale om seminaret: henvendelse på adr. på bagsiden

Byen og planen

Set i historisk perspektiv har langt de fleste mennesker levet på landet, men de seneste 200 års forskellige industrielle revolutioner har gradvist vendt udviklingen, så folk er tilflyttet de ekspanderende eller nye byer, så der nu lever flere i byerne end på landet, i alt fra forfærdelige slumkvarterer og skurbyer, over rummelige, velplanlagte forstæder og moderne bymidtebebyggelser, til den nyeste visionære økoby. Fænomenet kræver vores eftertanke og spørgsmålet om, hvordan vi gør livet i byen til en sund og socialt positiv erfaring, optager arkitekter og byplanlæggere verden over.

Her skal lige mindes om, at byplanlægning ikke er en ny opfindelse men har eksisteret i en eller anden form så længe, mennesker har bosat sig sammen. I de gamle bosættelser i Indusdalen, især i tvillingebyerne Mohenjodaro og Harappa fra omkring 2000 f.v.t. ses gade- og stilægning at gå forud for egentlig bebyggelse. Selvom de europæiske byer oprindeligt voksede frem omkring en katedral, en borg eller et rådhus, finder vi stadig tydelige tegn på, at byplanlægning rådede – et eks. er London efter den store brand 1666.

Det 19. århundredes massive bytilflytning over hele Europa og USA under ingen eller kun ringe offentlig kontrol medførte nød og sygdomme af epidemiske proportioner. Med tiden løstes disse problemer – som eksempelvis i England – via offentlig sundhedslovgivning, krav om tilførsel af rent drikkevand til alle beboelser og etablering af effektive kloakeringssystemer.

Det var i dette 1900-tallets politiske atmosfære at en bemærkelsesværdig idé opstod i Storbritannien. Filantropen Ebenezer Howard havde set slumtilværelsens ødelæggende sociale og sundhedsmæssige konsekvenser for dem, der var tvunget til livet her; han havde også bemærket sig fraværet af

faciliteter for sociale, uddannelsesmæssige og musiske tiltag i landsbysamfundene. To observationer, der skulle få ham til at udvikle begrebet, havebyen, hvis formål var at skabe bomiljøer der kombinerede det bedste fra landbolivet med det bedste fra bylivet og at modvirke begges negative egenskaber. En haveby måtte bestå af rummelige boulevarder, der udgik fra et fælles centrum. Husene skulle være af god kvalitet, rimelige i pris og have haver store nok til at man f.eks. kunne dyrke sine egne grønsager. Videre skulle bystørrelsen begrænses og dens udbredelse omgives af et bælte urørt natur. Han var overbevist om, at sådanne byer ville kunne udtrykke den perfekte blanding af by og natur. Administration og finansiering skulle varetages af lokale beboere med økonomisk interesse i byen. Massiv støtte og finansiel opbakning resulterede i ideens første udførelse i praksis i Letchworth haveby i Hertfordshire, England.

Efter 1. verdenskrig spredte ideen sig, og man kan finde havebylignende forstæder i Kapyla i Helsinki i Finland, i Orechovka i Prag i Tjekkiet og i Denenchofu i Tokyo i Japan mens Colonel Light have i Adelaide anses for Australiens mest fuldstændige og repræsentative eksempel på en haveby.

Byudvikling efter 2. verdenskrig, især i USA, fandt sted stort set som byernes uhæmmede ekspansion kendetegnet ved samfundsopløsning, øgende afstand mellem hjem og arbejde og total afhængighed af bilen, så, ikke overraskende, bevæger visionen efter 1960'erne sig i den modsatte retning af den dysfunktionelle vildvækst.

Byplanlæggeren Robert Simon skabte byen Reston i Virginia i begyndelsen af 60'erne ud fra elementer hentet i havebyideen, som f.eks. et bufferområde omkring byen og 10 acres (ca. 4 hektar) parkland pr. 1000 indbyggere. Simons målsætning hvilede på høje standarder for strukturel og naturlig skønhed såvel som på bo- og

arbejds muligheder. I dag anses Reston for model på den utopiske forstad med dens centrale plan som en blanding af byliv og landskabsskønhed.

Så i 1980'erne, efter endnu en stille periode, genopstod ideen om de ideelle samfund som "ny urbanisering" med vægt på beboelige, gå-afstandsnære lokalsamfund, der skulle kunne klare massetransit og intelligent anvendelse og genanvendelse af tidligere opførte bygningsværker og arealer. Jane Jacobs pionerarbejde blev en af de motiverende kræfter hér. Født 1916 flyttede hun til New York midt under den store depression. Som arbejdsløs udforskede hun New York til fods og blev betaget af byens "liv og røre" og af selve dens mangfoldighed. Senere beskrev hun denne periode som sit livs mest lærerige hvad angik byens funktion og socio-økonomiske dynamik. Hun vendte sig direkte imod oppe-fra-og-ned planlæggernes dumhed, arrogance og storslåede planer. "Byer", sagde hun, "kan alene have værdi for alle, dersom alle er med i skabelsen af dem." Jane Jacobs betragtede byer som levende entiteter og økosystemer. Hun mente, bygninger, gader og bydele fungerede som dynamiske organismer, der ændrede sig over tid i takt med brugernes interaktion med byens faciliteter. Hun var fortalende for multifunktionel, urban udvikling, integrationen af forskellige typer og anvendelsesmuligheder af bygninger, gamle som nye, beboelse som forretning. Ud fra denne tanke forudsætter byen, for at kunne skabe det levende samfund, en mangfoldighed af bygningsværker, boliger, forretninger og andre ikke-beboelser, i samme grad som folk af forskellige aldre, der bruger forskellige områder på forskellige tidspunkter. Hun betragtede byer som organiske, spontane og rodede, og gensidigheden mellem brug og brugere som betingende for økonomisk og bymæssig planlægning.

Christoffer Alexander, hvis arbejde afgjort har en spirituel tone, er, hvad angår blandingen af forskellige slags aktiviteter indenfor et boområde, i vid udstrækning i tråd med Jane Jacobs. Han er også enig i, hvor væsentligt

det er, at folk selv er meget mere medbestemmende under designprocessen af bygninger i deres boligområde. Faktisk går teorien om urbant design, som han er nået frem til i samarbejde med kolleger og ud fra studerendes sim-afprøvninger³ i alt væsentligt ud på processen at helbrede samfundet, så hver bygning og hver plads bidrager positivt til samfundet som en helhed. Hans teori udfordrer dermed eksisterende praksis for zoneopdeling, planlægning, økonomi og ejerforhold og handler grundlæggende om at etablere rette menneskelige relationer. Hans hovedværk, 4-bindsværket, *Naturens Orden*⁴ giver en metafysisk og etisk begrundelse for denne tilgang, sammen med en overflod af eksempler på byer, bygninger og objekter, der udviser denne helbredende egenskab – egenskaben, han betragter som selve livet. Det centrale tema i hans arbejde er at bygninger og boområder skal udfolde sig i respons til og tæt forbindelse med deres omgivelser. Ideen om udfoldning, om at respektere boområdets, bygningens eller tingens indre "selv" kan sammenlignes med den måde, sjælen bygger det ydre menneske indefra. Han mener, at netop det at byudvikling ofte for tidligt og for præcist fastlægger specifikationer for bygningerne og området forhindrer udfoldningsprocessens naturlige uforudsigeligheder. Og han bemærker: "selve ideen bybillede eller planer og bare tanken om byplanlægning er i modstrid med ideen om at landskabet langsomt skal lade byen udfoldes helt naturligt." Alexanders perspektiv står i skarp kontrast til de gamle storslåede ideer, som fortsat finder støtte fra stærke interesser og regeringer. I de seneste 4 årtier er adskillige byer blevet planlagt og opført på helt bare byggegrunde, og et nærmere kig på to af disse kan give en god forståelse for de problemer, det medfører.

³ A New Theory of Urban Design by Christoffer Alexander, Hajo Neis Artemis Anninou and Ingrid King. OUP, 1987

⁴ The nature of Order by Christoffer Alexander, The Center for Environmental Structure, 2005

Brasilia

Da Juscelino Kubitschek de Oliveira i 1954 blev valgt til præsident, bestilte han tegninger og opførelse af en ny hovedstad til Brasilien. Byen blev bygget til at kunne huse 600.000 mennesker, fortrinsvis i superblokke i store lejlighedskomplekser i en strikt orden. Hver gruppe på 4 superblokke udgjorde et kvarter med en kirke, en skole, en biograf, en ungdomsskole og rekreative områder, og skulle således udgøre et lokalsamfund, hvor bilen var unødvendig. Bygningerne var kun 6 etager høje, så en mor i teorien skulle kunne kalde på sit barn nedenfor. Ind mellem superblokkene fandtes lavere bygninger beregnet til forretninger. Måske var det vigtigste aspekt ved disse superblokke ligheden, hvor folk i alle indkomstgrupper boede sammen og derfor måtte formodes at interagere på et personligt, klasseløst niveau. Der etableredes et kæmpe hovedvejnet, der gjorde Brasilia tilgængeligt udefra, fra praktisk taget hele Brasilien.

I dag er der bred enighed om at Brasilia i alt væsentligt slog fejl. Hverken indbyggere eller øvrige brasilianere bryder sig om det. Der er meget lidt tilfældig social interaktion i superblokområderne, for der er ingen naturlige mødesteder. Byen opførtes til at skulle være let tilgængelig pr. bil og derfor findes ingen traditionelle gadehjørner, der er ingen steder, folk kan stå og snakke med hinanden, byen har kun hovedveje, som det for resten er livsfarligt at krydse over til fods. Anslået 1 person om ugen dræbes på vej over gaden – det er 5 gange så mange som i Nordamerika. Brasilia kan ses som udtryk for at den modernistiske anskuelse, at den ideelle by skaber det ideelle samfund, ikke holder. Paul Forster i *Capital of Dreams*: "Frank Lloyd Wright skrev i 1932: "arkitekturverdier er enten menneskelige verdier eller overhovedet ikke verdier", og havde de dog bare været lydhøre heroverfor, var byen måske blevet beregnet mere til et godt liv end på effektivitet."

Abuja

En anden, ny, formålsopført hovedstad er Abuja i Nigeria, planlagt og opført over de seneste 30 år. En nigeriansk samarbejder skriver: "Abuja er en særdeles velplanlagt og smuk by med meget gode vejnet, imponerende kontorbygninger og hoteller i verdensklasse. Uheldigvis er der til stadighed langvarige strømudfald. Selve hovedbyen tilgodeser boliger for den rigeste klasse af regeringsekskursionister og forretningsfolk, men er aldeles uden for rækkevidde for de fleste arbejdere, der kun har råd til at bo i forstæderne med afstande til arbejdspladser på op til 40 km. Som man kan forestille sig, tåler veje og anden nødvendig infrastruktur i forstæderne ikke sammenligning med Abuja city's, og trafikken kan være yderst frustrerende i myldretider morgen og aften." Bilen og de monumentale bygningsværker går her igen forud for humane leveforhold.

Retningen fremover

I det 20. årh. udviklede menneskene havebytanken, forvildede sig dernæst ind i højhusmareridt, shanty towns, kedelige sovjetkollektiv-lejlighedsbyggerier, kapitalistisk uhæmmet ekspansion og antiindividualisme i inhumane mekanistiske byområder. Vi er nu kommet hele vejen rundt og opdager igen nogle af de gamle visionæres ideer med betoningen af samfund og respekt for naturen, denne gang af økonomiske, sociale grunde, og nu tillige af miljømæssige hensyn – den nye faktor i byens regnestykke. Det haster med at gøre alle vores miljøer så bæredygtige som muligt. En løsning er øko-byen. Som Richard Register spørger: "er byen alene for mennesker, for vores selvoptagede konversation med os selv, helt blottet for forbindelse til verden udenom?... Måske er det lige sent nok, det går op for os, at vi har forvist naturen fra vores byliv. Hvorfor klimaændringer? Hvorfor stormer vi frem mod energikrisen over alle, markeringen af at al tilgængelig olie er opbrugt? Olie det tog planeten 200 mill. år at akkumulere? Mere end noget andet fordi vi ignorerede naturen, da vi byggede byerne!"

Tegn på forandring

I dag har halvdelen af menneskeheden hjemme i byerne og det forventes at 2/3 af verdens befolkning vil være byboere i 2030 med de største befolkningstætheder i udviklingslandene.⁵

Der findes nu over 400 byer med flere end 1 mill. indb., heraf de 200 i Kina, og et stigende antal megabyer (over 10 mill. indb.) som Tokyo, Mexico City, Shanghai og New York. Iflg. Asia Times vil Asien alene have mindst 10 hyperbyer (over 20 mill. indb.) i år 2025.⁶ Også i Afrika vokser byerne: Lagos, Nigeria forventes at nå 25 mill. indb. i år 2015.

Verdens Urban Forum, et initiativ under FNs program for Menneskers Boliger (UN-HABITAT), afholdes hvert andet år og inviterer regeringer, lokale myndigheder, ngo'ere, o.a. eksperter i byudvikling til at diskutere byudfordringerne. Seneste forum holdtes i Vancouver i 2006. Iflg. Anna Tibaijuka, dir. UN-HABITAT: "aldrig tidligere var det vigtigere at forstå byernes komplekse sociale, kulturelle og økonomiske dynamikker end nu, hvor vi bestræber os på at nå til enighed om internationale mål for udvikling."⁷ Og i et BBC-interview juni 2006: "betingelserne for byerne må afhænge af de stigende behov indenfor infrastruktur, beboelse og transport. Vi kan ikke forhindre byer i at vokse, men vi er nødt til at investere i den infrastruktur, der er nødvendig for at svare til de voksende bybefolkninger. Problemet består ikke i for mange folk i byerne men i at leve op til udfordringen at gøre byerne beboelige for alle... Historien har lært os at byudvikling hænger nøje sammen med landbrugets industrialisering, som tvinger folk væk fra landet ind til byen i håb om at kunne klare sig bedre, men i mange byer er realiteten at de tilflyttende ender som arbejdsløse i slumområderne... Byerne må integreres i deres omgivelser; de skal begrænse deres økologiske indvirkning og sikre sig at omgivelserne kan bære kravene. Som en del i denne proces er "forgrønnelsen" af byerne helt vital – ikke kun med henblik på rekreative formål, men også for at begrænse byernes varme og forurening."⁸

⁵ UN-habitat, www.unhabitat.org

⁶ <http://en.wikipedia.org/wiki/megacity>

⁷ UN-HABITAT, State of the World's Cities 2006/7

⁸ BBC news:

http://news.bbc.co.uk/1/hi/talking_point/5097684.stm

Herbert Girardet, byudviklingseksperter, mener ikke, vores nuværende byer er civilisationens centre, men at de blot er kendetegnet ved mobilitet af folk og varer og ved energiforbrug. Mange byaktiviteter afhænger direkte eller indirekte af forurenende, fossile brændstoffer med høje CO₂-udledninger. I dag dækker byerne kun 2% af jordens overflade men bruger 75% af verdens ressourcer. Girardet stiller nogle kritiske spørgsmål: "Hvordan kan bymennesker komme til bedre at forstå konsekvenserne af deres livsstil? Kan storbyer anvende flere lokale, enkle, selvregulerende produktions- og renovationsformer? Hvordan kan byernes ekspansion kontrolleres?" Han bemærker at økovenlig byudvikling nemt kan blive det 21. århundredes største udfordring, ikke kun ud fra menneskelig selvinteresse men også for at skabe bæredygtige forbindelser byer og biosfære imellem – som er umuligt uden ændringer i byernes værdigrundlag. I sidste ende afhænger byers bæredygtighed fuldstændigt af ændrede grundholdninger, spirituelle og etiske ændringer.⁹ Byerne skal altså ændres, et eksempel på hvor hen giver **Megabyprojektet**, et samarbejdende netværk af byer til fremme for nye kooperative metoder som løsningsmodeller for byproblemer. Deres vision er "at transformere byerne til socialt retfærdige, økologisk regenererende, politisk engagerende og økonomisk vitale enheder, under hensyntagen til hver bys unikke historie og kultur og i respekt for mangfoldigheden." Megabyprojektet har "fundet og beskrevet i dusinvis af nyskabelser i deres byer, medvirket til 40 brugbare løsningsmodeller udover nationale, regionale og by-grænser, udviklet græsrodsledelsesstrategier, designet et rejse/studiesemester for studerende, startet en årlig global ledelsesforespørgsel og produceret mange casestudier, artikler, bøger og videoer."¹⁰

Agenda 21, et af resultaterne fra Rio topmødet i 1992, er en vidtrækkende handleplan for global, national og lokal udvikling, der blev stadfæstet igen på verdensstopmødet i Johannesburg, Sydafrika 2002. Som et eksempel på ånden i Agenda 21: New York-borgmester Michael R. Bloombergs annoncering på Earth Day 2007 af et initiativ, der sigter mod en mere energi-effektiv by

⁹ Cities and the Culture og Sustainability af Herbert Girardet, http://solarcity.org/city_sustainability.htm

¹⁰ www.megacitiesproject.org

vha. genopbygning af byens vandveje, udvidet massestransit, begrænset biltrafik (dog blev et vejbetalingssystem netop afvist i New York State forsamlingen) og opførelse af flere energirigtige bygninger. Iflg. UN-chef for bæredygtig udvikling, Johanne DiSano, er de temaer New York her tager op centrale temaer alle lande og samfund er nødt til at beskæftige sig med. Hun mener videre, at det er meget opmuntrende at se at flere byer verden over faktisk har gennemført politik for bæredygtige tiltag.¹¹ London har allerede introduceret vejafgift for visse områder i London for at begrænse privatbilismen og reducere trafikken, samtidig med at investere i den offentlige transportsektor. Vejafgiften på 8 GBP her medført en del kontrovers og angives at reducere trafikken såvel som forretningslivet. Der er andre mindre trafiksaneringer rundt omkring i verden, f.eks. i Bergen i Norge (påbegyndt 1986), Stockholm, Rom og Singapore. En større investering i offentlig trafik, nemlig *Crossrail*, der skal køre under London øst-vest, er planlagt.

Ved Habitat II mødet i Istanbul 1996 blev millionbyen Curitiba med 3,5 mill. indb. i Brasilien – noget mindre skala end mega-byen - beskrevet som ”den mest opfindsomme by i verden”. Byens transportsystem omfatter hovedvejshurtigbaner kun for busser, at lange busser opdeles i 3 sektioner og standser ved specialdesignede tog med handicapadgang. Alle rejser har ens pris. Systemet har flyttet bilister til den offentlige transport og dermed forbedret al rejse. 2/3 af Curitiba's affald genanvendes, hvilket er den højeste andel i nogen by i verden, og mens byens fattigområder ikke foretager affalds afhentning, kan folk bringe deres affaldsposer til lokale centre og der bytte dem til busbilletter og æg, mælk, appelsiner og kartofler fra de omkringliggende landbrug.

Byer og deres indbyggere kan tilføre hele lande energi og vi kan kun håbe, der findes på måder at tackle det 21. århundredes urbane udfordringer som beboelse, transport, uddannelse, arbejde, renovation, samfundsintegration og terrortrusler. **City Mayor** projektet er et andet eksempel på et samarbejde om at imødegå problemerne, et netværk af professionelle, hvis arbejde sigter mod

¹¹

www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=22351&Cr=environmental&CrI=

stærke byer og gode, lokale regeringer. I USA f.eks. har over 150 byer underskrevet Kyoto-traktaten udenom den føderale regering.¹² City Mayors borgmestre har også startet det internetbaserede World Mayor projekt, der skal profilere verdens borgmestre ved at hædre dem, der tjener deres byer ved at yde en afgørende indsats. Melbournes borgmester, John So, modtog prisen i 2006.

Helbredelse af byernes opsplitning

Uagtet UN-HABITATs bystyre- og arbejdsskabeskampagner lever 1/3 af verdens bybefolkning i slum uden adgang til de mest basale, almindelige livsfornødenheder i bydele med høj sygdom, analfabetisme og kriminalitet.¹³ Endvidere er man begyndt at kunne se, at byernes sårbarhed vokser i takt med flere ekstreme vejrudslag, samtidig som byslumkvarterer vokser ind i områder, som i forvejen var udsatte for oversvømmelser, jordskred, industriel forurening og andre farer.¹⁴

Iflg. Daniel Biau, dir. UN-HABITATs regionale og tekniske samarbejdsdivision, er „slum lig med: økonomisk fordel, genspejler byernes sociale ulighed, hjørnsten i menneskelig ukuelighed...ikke markedsfiasko men markedsgevinst...” Slumområder huser 1/3 af menneskehedens bybefolkning og er det fysiske udtryk for byfattigdom, men er altså folks hjem til en pris, de kan betale. På et stadie af den økonomiske udvikling kan slum således ansues lige så meget som værende løsning som problem, sådan var det i Victoriatidens London og sådan er det i Dharavi-kvarteret i Mumbai i dag.

Verden over er nogle slumområder tæt befolkede, andre ikke, overalt er de udtryk for en social ulighed, der afskærer de fattige fra bylivets fordele. Men byens fattige, som er eksperter i overlevelse under barske vilkår, kan blive dynamiske, energiske igangsættere, der skaber deres egne arbejdspladser og danner lokale

¹² www.citymayors.com/development/cities_future.html

¹³ www.unhabitat.org

¹⁴ UN-HABITAT Global Report on Human Settlements 2007. Forord ved Ban Ki-moon, FN-generalsekretær

grupper for at varetage deres interesser, og dermed transformere deres omgivelser.¹⁵

At helbrede byens opsplittning er en mægtig udfordring, men der findes mange grupper og ngo'ere verden over, som tager udfordringen op, herunder også følgende tre eksempler:

Slum Dwellers International, SDI (=slumbeboere international), som for nylig gik ind i UN-HABITATs City Alliance Project, er et internationalt netværk, der organiserer fattige byboere, lige fra folk på gaden i Mumbai til folk i skure i Sydafrika. SDI søger at få regeringer engageret i at hjælpe de yderst marginaliserede mennesker i byerne til bolig og arbejde. Der er millioner medlemmer i 24 lande, varierende fra grupper på få hundrede i Zambia til over 1,5 mill. i Indien. SDI har sine modstandere, der argumenterer at et tæt samarbejde med undertrykkende regimer låner disse troværdighed, modargumentet er at engagementet medfører resultater.¹⁶

The Asian Coalition for Housing Rights (=den asiatiske boligrettighedskoalition) er et regionalt netværk bestående af lokale græsrodsorganisationer, der arbejder med fattigdomsproblematik, som f.eks. i Baan Makong samfundsopgraderingsprogram, der virker i 226 byer med næsten 500 projekter for folk fra 957 samfund i 75 provinser. Her fokuseres på at skabe forpagtningsaftaler, kollektive lejeaftaler eller kooperativ-ejerskaber af landarealer, hvorfra samfundene var udsætningstruede. F.eks. et vejsideprojekt truet af bortvisning, hvis brugere gik sammen med andre ligestillede for med samfundslån at købe land i nærheden.¹⁷

The Building and Social Housing Foundation, BSHF (fonden for byggeri og socialt boligbyggeri) er en uafhængig forskersammenslutning, fungerende i UK og internationalt, som vil fremme bæredygtig udvikling og nyskabelse indenfor boligområdet. Der forskes i en række aktuelle botemaer verden over, for nyligt i UK i rettigheder for sigøjnere og omrejsende, som i høj grad diskrimineres og anses for at have de ringeste livsbetingelser af alle grupper overhovedet. I juni 2007 organiserede BSHF et samråd for folk med erfaring og specialviden indenfor området for at afdække problemer og udvikle løsningsmodeller i ide og praksis. Et andet nyligt initiativ var et internationalt studiebesøg til Johannesburg boligselskab – som vandt 2006 verdensboligpris – for at få en forståelse af teknikker, strategier og projektstyring, som anvendes der for at genbruge byhuse, på forskellige rimelige bokontrakter, i sammenhæng med igangsættelsen af genskabelsen af omgivelserne.¹⁸

Mens der internationalt er bred enighed om behovet for at tage fat på byernes fattigdomsproblemer halter handlinger på lokale landes plan noget bagefter, specielt i udviklingslande, hvor byerne vokser hastigt uden tilstrækkelige samfundsressourcer. Det kræver politisk vilje, handlekraft og holistisk tilgang at løse problemerne, kun involvering af alle niveauer, lige fra økonomi, bolig- og arbejdsforhold til lokalstyre, kan gøre den skeldelte by til den inklusive by.¹⁹

¹⁸ www.bshf.org

¹⁹ Se pkt. 3

¹⁵ Three things we should know about slum,

www.unhabitat.org

¹⁶ www.sdinet.org

¹⁷ www.achr.net

Mennesker af god vilje kan være interesserede i at høre om flere grupper og enkeltpersoner, der besluttede at medvirke i 2007-seminaret *At påkalde nationernes sjæl*. Græske medarbejdere satte temaet online til diskussion, dokumentdeling – gamle som nye – og der reflekteredes over Grækenlands mulige stråler, hvor konsensus blev at sjælsstrålen måtte være den fjerde og personlighedsstrålen nok den tredje. En sydafrikansk gruppe, der mødes en gang ugentlig, diskuterede temaet, og der var afgjort interesse for og fokus på Sydafrikas sjæl, bl.a. overvejede man indvirkninger fra astrologiske tegn. Man noterede; ”det modsatte af apartheid er enhed. Der var enighed om, at det at vinde Rugby World Cup helt klart, men kort, havde samlet landet...

Denne fornemmelse af vejfortjent respekt er noget, vi som en nation bliver nødt til at fokusere på, hvis vi skal påkalde os sjælen i denne multikulturelle nydannede nation... For at helbrede landet er det væsentligt at alle fragmenter heles... Mangfoldighed indenfor en større helhed findes så klart og skal fremmes, så syntese ikke fjerner men indarbejder de mange farverige og vidt forskellige kulturer i helheden.” Det netop grundlagte, Living Sanctuary for Esoteric Studies i Tucson i Arizona arrangerede et retreat den 11.11.2007, der beskæftigede sig med både det årlige nøgletema og emner fra seminaret. Vi ved at andre grupper også, f.eks. Denver Goodwill Service Group, medvirkede subjektivt gennem tanke og meditation.

www.lucistrust.org

World Goodwill er en international bevægelse, grundlagt i 1932, med det formål at tilvejebringe rette menneskelige relationer ved brug af den gode viljes kraft.

World Goodwill er en tjenesteaktivitet under Lucis Trust, som igen er en almennyttig, ikke-statslig organisation (NGO) tilknyttet FN under The Roster of The United Nations Economic and Social Council.

WORLD GOODWILL
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
U.K.

WORLD GOODWILL
120 Wall Street
24th floor
New York, NY 10005
USA

WORLD GOODWILL
1 rue de Varembe
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

WORLD GOODWILL
Philip Schousvej 22, 3.th
2000 Frederiksberg
Danmark

For at sikre størst mulig udbredelse af nyhedsbrevene koster det ikke noget at modtage dem, men frivillige bidrag er nødvendige for dette arbejde og modtages med glæde på konto: 4440 000 829 88 90

SWIFT-BIC: DABADKKK IBAN: DK343 000 000 829 88 90

Nyhedsbrevet er en oversættelse fra engelsk af World Goodwill Newsletter
Redaktør: Dominic Dibble
www.worldgoodwill.org